

EEN TOCHT, DIE TIM NIET LICHT MEER VERGAT.

Bewerkt uit het Engelsch. Met ill. van JAN LUTZ.

Toen Tim Stowe twaalf jaar oud was, woonde hij in Minnesota. Dat ligt een heel eindje hier vandaan. Je moet het zoeken op de kaart van Noord-Amerika. 't Is een van de noordelijkste gedeelten van de Vereenigde Staten. 't Grenst aan Canada.

Wie was Tim Stowe?

Wel, een heel gewone jongen, zooals je bij honderden ontmoet in je leven. En het eenige wat ik je eigenlijk van hem vertellen kan is, dat hij een eigenschap had . . . of neen, liever: twee eigenschappen, die je veel bij die honderden jongens vinden zult. Hij was namelijk vaak ongehoorzaam . . . en eigenwijs! Daardoor beleefde hij op zekeren avond het avontuur, dat ik van plan ben jelui hier te vertellen.

Het was Tim streng verboden 's avonds in het donker schaatsen te gaan rijden. Nu, als iemand den heelen dag op schaatsen is geweest, zooals dat met Tim het geval was, is dat zo heel erg niet! Dan kan je 's avonds toch wel thuis blijven!

Maar Tim was dat niet met zijn ouders een en zei, dat het schaatsenrijden op een donkere baan wél zoo prettig was als op een lichte. Nu zullen sommige menschen zeggen: „Daar is wel wat van aan! 't Is wel fantastisch!” — en anderen zullen zeggen: „Dat is allemaal maar gekkigheid! 't Is toch prettiger te zien, wààr je rijdt, dan zoo maar op goed geluk af over 't wisse en ongewisse heen te glijden . . .” Maar hoe 't ook zij, 't was Tim verboden, heel streng verboden zelfs!

Maar Tim dacht op een avond tegen schemerdonker: „Zooveel zin in schaatsenrijden als ik nu heb, heb ik geloof ik mijn leven lang nog niet gehad! Dus ik doe het!” En hij ging naar buiten en bond zijn schaatsen aan. Enkele minuten later zwierde hij

over het ijs, dat flauw verlicht werd door de maan. Hij bleef in het midden van de bevroren rivier, om de donkere schaduwen, die de boomen over de baan wierpen en het onsterke ijs langs de oevers te vermijden.

„Zoo kan 't niets geen kwaad,” dacht hij.

Het was een prachtige avond. De sterren flonkerden, de maan scheen helder, en het vroom stevig.

De denneboomen op den oever, waarvan de takken bedekt waren met glinsterend rijp, kraakten als de wind er door speelde. Hij had zoowat vijf mijlen gereden en vloog juist met den meesten spoed langs een klein boschje, met de gedachte: „Dit is de heerlijkste avond van mijn leven!” toen hij opeens een gekraak hoorde van takken. 't Was net een geluid alsof iets groots zich een weg baande door de struiken, — een eind verderop.

Dadelijk kwam de gedachte aan wolven bij Tim op en hij schrok verschrikkelijk.

Hij keek in de richting waar het geluid vandaan kwam, en wat hij zag deed zijn angst nog toenemen. Een zwarte schaduw sloop, al snuffelend, langs het ijs.

„Een wolf, — zie je wel?! 't Kan niet anders! Hemel, dat ik daàr niet aan gedacht heb!” . . .

Een oogenblik bleef Tim als versteend staan bij die gedachte. Toen, zooals wel meer het geval is in oogenblikken van groot gevaar, werkte zijn brein ongewoon helder en verzong hij 't eenige, wat hem nog redding kon brengen, als 't er om ging een wolf te ontvluchten . . .

Hij had bij 't eerste gekraak al zijn vaart gestuit en zich bij 't uitkijken niet verroerd, — nu keerde hij zich zoo behoedzaam mogelijk om, in de hoop dat het beest hem nog niet had opgemerkt. Toen reed hij terug, telkens schichtige blikken achterom werpende naar de schaduw.

Het donkere dier aarzelde een oogenblik, dat was duidelijk te zien, — toen, o schrik! begon hij Tim te volgen.

Deze reed hoe langer hoe sneller. De angst gaf zijn schaatsen vleugels en Tim had een gewaarwording, alsof hij vloog langs het gladde ijs. De donkere schaduw hield ook het midden van de baan en volgde met groote sprongen. Toen Tim omkeek, zag hij duidelijk de glinsterende oogen, en eenmaal zelfs de tong, die uit den open bek hing.

Eenige malen liet het dier ook een luiden kef hooren, die Tim door merg en been ging, en door de ijle lucht hoorde hij ten laatste duidelijk een hijgende ademhaling. „O God, waarom ging ik ook op 't ijs?!” dacht hij, en voelde, dat de tranen, die begonnen te vloeien, op zijn wangen bevroren. Daar zag hij een lichtje in de verte; dat was zijn huis.

Hij wist, dat wolven maar zelden een dorp of een verlicht raam naderen en met vernieuwde krachten sloeg hij de schaatsen uit. Maar zijn idee ging niet op. Het beest blééf volgen en de volgende gedachte, die door zijn hoofd vloog was niet erg

hoopvol. „'t Is waar, als ze èrg hongerig zijn, storen ze er zich niet aan, en naderen ze een bewoond huis tòch!” . . .

Tim's tuin kwam uit aan de rivier. Hij zag nu van verre al, dat iemand een storm-lantaren had opgehangen in een boom, waarvan het schijnsel een extra witte plek op het ijs tooverde. Dat had zijn moeder zeker gedaan, toen ze hem miste.

Maar dichterbij kwam de hijgende schaduw en toen Tim den tuin bereikt had, was ze nog maar enkele tientallen meters achter hem.

De oever liep wat steil af en was bijna een jongenshoogte boven 't ijs. Toen Tim tegen dien oever op wou klimmen deden zijn schaatsen hem er af glijden en met een gesmoorde kreet om hulp plofte hij op 't ijs neer.

Een oogenblik verloor hij zijn bezinning. Hij zou achteraf niet kunnen zeggen of hij maar enkele seconden zoo gelegen had of vele minuten, maar toen hij de oogenopsloeg keek de donkere sterrenhemel op hem neer, en de zwarte schaduw likte hem wild in 't gezicht! . . . Toen begreep Tim opeens alles. De „wolf” was buurmans grote New Foundlandsche hond, die al sinds dien ochtend vermist was.

De hond, die Tim gezien en herkend had, was hem vroolijk achterna gerend, en had alles zeker gehouden voor een lustigspel krijgertje in de maneschijn.

Langzaam stond Tim nu op, nog heelemaal van streek van de doorgestane angsten en den smak op 't ijs, die bovendien een schaats van hem gebroken had. Maar met een innig dankbaar gevoel in het hart, dat zijn avontuur geen ergere gevolgen had gehad, keerde hij langzaam, met gebogen hoofd, door den tuin naar huis terug.

